

Sygn. akt IV Ka 823/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 grudnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Ewa Rusin (spr.)
Sędziowie:	SSO Elżbieta Marcinkowska SSO Mariusz Górski
Protokolant:	Marta Synowiec

przy udziale Barbary Chodorowskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 2 grudnia 2015 r.

sprawy **M. G.**

syna K. i M. z domu K.

urodzonego (...) w W.

oskarżonego z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk,

i **D.C.**

syna H. i M. z domu J.

urodzonego (...) w W.

oskarżonego z art. 280 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego M. G. i oskarżonego D.C.

od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 11 września 2015 r. sygnatura akt II K 453/15

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. z Kancelarii Adwokackiej w W. 516, 60 złotych tytułem kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu M. G. z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Wałbrzychu oskarżył:

1) M. G. o to, że:

I. w dniu 15 kwietnia 2015r. w W., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z D.C. po uprzednim użyciu siły fizycznej wobec M. O. w postaci zadawania uderzeń pięścią w twarz oraz grożąc mu uszkodzeniem ciała, dokonał zaboru kluczy do samochodu osobowego marki A. (...) o nr rej. (...), z którego następnie dokonał kradzieży pieniędzy w kwocie 30 zł, wzmacniacza samochodowego, głośnika typu subwoofer, trzech sztuk farb w sprayu oraz kompletu kluczy rowerowych, czym spowodował straty o łącznej wartości 1210 zł na szkodę M. O., przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia kary 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu, sygn. akt II KI 1032/10 za przestępstwo z art. 280§1 kk w zw. z art. 64§1 kk, którą odbywał w okresie od 22.10.2013r. do 12.06.2014r., od dnia 13.08.2010r. do 13.08.2010r., od 08.03.2011r. do 17.07.2012r.,

tj. o czyn z art. 280§1 kk w zw. z art. 64§2 kk

2) D.C. o to, że:

II. w dniu 15 kwietnia 2015r. w W., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z M. G. po uprzednim użyciu siły fizycznej wobec M. O. w postaci zadawania uderzeń pięścią w twarz oraz grożąc mu uszkodzeniem ciała, dokonał zaboru kluczy do samochodu osobowego marki A. (...) o nr rej. (...), z którego następnie dokonał kradzieży pieniędzy w kwocie 30 zł, wzmacniacza samochodowego, głośnika typu subwoofer, trzech sztuk farb w sprayu oraz kompletu kluczy rowerowych, czym spowodował straty o łącznej wartości 1210 zł na szkodę M. O.,

tj. o czyn z art. 280§1 kk

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu wyrokiem z dnia 11 września 2015r. sygn. akt II K 453 /15:

I. M. G. uznał za winnego tego, że w dniu 15 kwietnia 2015r. w W., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z D.C. grożąc M. O. natychmiastowym użyciem przemocy i zadając mu cios pięścią w twarz po uprzednim zaborze kluczy do samochodu osobowego marki A. (...) o nr rej. (...), dokonał kradzieży pieniędzy w kwocie 30 zł na szkodę M. O., przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia kary 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 27 stycznia 2011r., sygn. akt II K 1032/10, za przestępstwo z art. 280§1 kk w zw. z art. 64§1 kk, którą odbywał w okresie od 13.08.2010r. do 13.08.2010r., od 08.03.2011r. do 17.07.2012r. i od 22.10.2013r. do 12.06.2014r., tj. występku z art. 280§1 kk w zw. z art. 64§2 kk i za to na podstawie art. 280§1 kk w zw. z art. 64§2 kk wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

II. D.C. uznał za winnego tego, że w dniu 15 kwietnia 2015r. w W., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z M. G. grożąc M. O. natychmiastowym użyciem przemocy i zadając mu cios pięścią w twarz po uprzednim zaborze kluczy do samochodu osobowego marki A. (...) o nr rej. (...), dokonał kradzieży pieniędzy w kwocie 30 zł na szkodę M. O., tj. występku z art. 280§1 kk i za to na podstawie powołanego przepisu przy zastosowaniu art. 37b kk wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 (czterdziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

III. D.C. uznał za winnego tego, że w dniu 15 kwietnia 2015r. w W., woj. (...) z pojazdu należącego do M. O. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia wzmacniacza samochodowego, głośnika typu subwoofer, trzech sztuk farb w sprayu oraz kompletu kluczy rowerowych, czym spowodował straty o łącznej wartości 1180 zł na szkodę M. O., tj. występku z art. 278§1 kk i za to na podstawie powołanego przepisu wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 85 kk i art. 86§1 kk połączył oskarżonemu D.C.jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone w pkt II i III dyspozycji wyroku i orzeka karę łączną 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 63§1 kk zaliczył M. G. na poczet orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania od dnia 15 kwietnia 2015 roku do dnia 11 sierpnia 2015 roku;

VI. na podstawie art. 63§1 kk zaliczył D.C.na poczet orzeczonej wobec niego kary łącznej pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania od dnia 15 kwietnia 2015 roku do dnia 8 lipca 2015 roku;

VII. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. z Kancelarii Adwokackiej w W. kwotę 723,24 zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu M. G. z urzędu;

VIII. zwolnił oskarżonych od uiszczenia kosztów sądowych poniesionych w sprawie, wydatki zaliczając na rachunek Skarbu Państwa.

Z wyrokiem tym nie pogodzili się obaj oskarżeni.

Ponieważ wniosek o wydanie wyroku odwoławczego z pisemnym uzasadnieniem w trybie art. 422 § 1 kpk złożył tylko obrońca z urzędu oskarżonego M. G., sąd – stosownie do treści art. 423 § 1a kpk – pisemne motywy zostaną ograniczone do apelacji dotyczącej tego oskarżonego.

Apelujący imieniem oskarżonego M. G. obrońca zaskarżył powyższy wyrok w całości na korzyść ww. oskarżonego.

Na podstawie art. 427 kpk i art. 438 pkt 2-4 kpk wyrokowi temu zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za postawę skarżonego wyroku, a polegający na przyjęciu, iż czyn oskarżonego opisany w pkt I części dyspozytywnej wyroku wyczerpuje znamiona przestępstwa rozboju z art 280 § 1 kk, podczas gdy całokształt okoliczności sprawy, a zwłaszcza wnikliwa analiza zebranego materiału dowodowego wskazuje, iż oskarżonemu można przypisać co najwyżej popełnienie w tej części przestępstwa z art. 282 kk,

2. obrazę prawa procesowego, tj. art. 424 kpk w zw. z art. 442 § 3 kpk, poprzez pominięcie w uzasadnieniu skarżonego orzeczenia przyczyn, dla których Sąd I instancji odmawia zakwalifikowania czynu oskarżonego opisanego w pkt I części dyspozytywnej wyroku jako przestępstwa z art. 282 kk, podczas gdy wszechstronna analiza materiału dowodowego sprawy w pełni za tym przemawiała, rażąco niewspółmierność orzeczonej względem oskarżonego M. G. kary do celów, jakie kara ta winna spełnić w zakresie prewencji indywidualnej i ogólnej, zwłaszcza w kontekście młodego wieku oskarżonego oraz przyznania przez niego istotnych okoliczności sprawy i wyrażenia szczerej skruchy jak również pojednania się z pokrzywdzonym przed Sądem,

Mając na uwadze powyższe uchybienia, na podstawie art. 427 § 1 kpk i art. 437 kpk wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego M. G. kary w łagodniejszym wymiarze niż przyjęty przez Sąd I instancji, przy zmianie kwalifikacji prawnej czynu opisanego w pkt II części dyspozytywnej wyroku na art. 282 kk, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Wałbrzychu do ponownego rozpoznania.

Na rozprawie odwoławczej oskarżony w ostatnim słowie oświadczył, iż cyt. „przyznaje się do winy ... moje zachowanie było rażące i prosi więc o łaskę.”

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja jest oczywiście bezzasadna.

Wbrew zarzutom 1) i 2) apelacji stwierdzić zdecydowanie należy, iż Sąd Rejonowy poczynił w sprawie jedynie trafne ustalenia faktyczne, bo oparte o prawidłowo przeprowadzone i ocenione dowody. Wnioski końcowe o sprawstwie oraz

zawinieniu oskarżonego M. G. co do popełnienia występkę rozboju, kwalifikowanego z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk, mieszczą się w granicach swobodnej oceny dowodów, w żadnym wypadku nie można im zarzucić dowolności, zaś uzasadnienie pisemne wyroku zawiera prawidłowy wywód logiczny, jest bardzo obszerne i wyczerpujące, przez co odpowiada wszystkim wymogom art. 424 kpk, wobec czego Sąd Odwoławczy aprobuje je w całej rozciągłości.

Błędnie autor apelacji kwestionuje prawidłowość ustaleń faktycznych wyroku co do przebiegu zdarzenia w dniu 15 kwietnia 2015r., dążąc do podważenia uznania, że oskarżony stosował wobec pokrzywdzonego przemoc w celu zaboru mienia cyt. ”dopiero w fazie rezygnacji przez M. O. z usługi seksualnej, na której wykonanie umówił się wcześniej z żoną M. G. przez internet”, co przecież pozostaje bez znaczenia dla prawnej oceny działania oskarżonych. Słusznie Sąd I instancji za miarodajne przyjął nie wyjaśnienia oskarżonych, ale dowód im przeciwny w postaci konsekwentnych i jednoznacznych zeznań pokrzywdzonego M. O.. Owszem, pokrzywdzony korespondował na portalu społecznościowym z osobą o imieniu (...), umówił się z nią, ale - jak to wynika z zeznań świadka P. G., żony oskarżonego, cyt.” to mój mąż umówił się z tym mężczyzną. O tym, że się umówił dowiedziałam się dopiero po fakcie... ja nie miałam z tym mężczyzną uprawiać żadnego seksu ja bym tego nie zrobiła...” k. 43 akt, co podtrzymała przed sądem k. 278 akt. Zatem bazując tylko na tych zeznaniach słusznie należało wnioskować, że działanie oskarżonego M. G. było zaplanowanym, obliczonym co najmniej na przestępny zabór mienia od pokrzywdzonego. Sąd I instancji całkowicie odrzucił, jako kłamliwe, twierdzenia oskarżonego M. G. o chęci rzekomego obnażania seksualności pokrzywdzonego, rzekomego żartu oskarżonego, tym bardziej, że oskarżony korespondował z mężczyzną, podając się za kobietę.

Pokrzywdzony wprost wskazał, iż zanim doszło do zaboru mienia, obaj oskarżeni uniemożliwili mu opuszczenie mieszkania, wielokrotnie grozili mu słownie, że cyt.” dostaniesz (...)” k. 7, „ (...)ci głowę... dawaj kluczyki albo ci (...)” itp., a oskarżony M. G. zadał mu cios w kierunku twarzy, przed którym pokrzywdzony zasłonił się rękoma, dopiero wtedy doszło do wyrwania pokrzywdzonemu kluczy od jego pojazdu, do którego udał się oskarżony C. i stamtąd dokonał zaboru 30 zł (k. 109 akt) oraz kradzieży przedmiotów, przypisanych mu w pkt. III dyspozycji zaskarżonego wyroku. Apelujący z sobie tylko wiadomych powodów nie dostrzega tych czynności sprawczych (przecież już samo artykułowanie groźby natychmiastowego użycia przemocy w celu dokonania zaboru mienia stanowi o wypełnieniu kompletu ustawowych znamion rozboju z art.280 § 1 kk), bezpodstawnie zarzuca obrazę przepisu 424 kpk przez zaniechanie rozważenia stosowania art. 282 kk, i nie wiedzieć czemu art. 442 § 3 kpk (który to przepis nie ma w ogóle zastosowania, skoro zaskarżony wyrok jest pierwszym wydanym w sprawie).

Równie oczywiście bezzasadnym okazał się zarzut 3) apelacji, zmierzający do obniżenia wymiaru kary. I w tej mierze prawidłowe i obszerne motywy zaskarżonego wyroku (k.364-365 akt) zasługują na pełną akceptację, aczkolwiek gdyby wymierzono karę o wiele surowszą, to także byłaby zaaprobowana. Wykazał prawidłowo Sąd Rejonowy, iż oskarżony swym czynem dowiódł deprawacji, braku poszanowania drugiego człowieka i całkowitej ignorancji wszelkich norm społecznych, działał w sposób bezwzględny, pozbawiony skrupułów i z niskich pobudek. Oskarżony M. G. to sprawcą niepoprawny, wielokrotnie powracający na drogę przestępstwa, w tym w ramach recydywy specjalnej z art. 64 § 2 kk.

Mimo wyjątkowo licznych okoliczności obciążających Sąd I instancji wymierzył oskarżonemu karę 3-ech lat pozbawienia wolności, zatem nieznacznie powyżej minimalnego ustawowego zagrożenia z art. 280 § 1kk i zaostżenia wynikającego z art. 64 § 2 kk. Bezpodstawne i całkowicie nieuprawnione są twierdzenia apelującego o rażącej surowości kary w rozumieniu art. 438 pkt. 4 kpk. Przeproszenie pokrzywdzonego przed sądem słusznie zostało uznane za okoliczność łagodzącą, ale też nie sposób pozbyć się wrażenia, że miało ono charakter koniunkturalny, na użytek obrony i łagodniejszej kary. Wnioskować tak również należy na podstawie zmiany taktyki obrończej oskarżonego na rozprawie odwoławczej, na której oskarżony przyznał się winy i oczekiwał „łaski”. Podkreśla apelujący niegodziwość celu, w jakim przybył pokrzywdzony, ale zapomina, że to oskarżony faktycznie „zwabił” go pod pretekstem spotkania z (...), pod którą podszywał się na portalu randkowym, więc ewidentnie działał w sposób zaplanowany i w celu rabunku.

Wymierzona oskarżonemu kara spełnia więc wymogi art. 53 § 1 i 2 kk, jej wykonanie powinno osiągnąć założone cele kary, głównie zapobiegawczy i wychowawczy wobec oskarżonego oraz ogólnoprewencyjny.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym orzeczono na podstawie §14 ust. 2 pkt. 4 oraz § 19 ust.1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu – Dz.U. Nr 163 poz.1348 z późn. zm.

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk i art. 624 § 1 kpk uznając, iż wobec orzeczenia kary izolacyjnej i braku po stronie oskarżonego istotnego majątku i dochodów, zasadnym jest zwolnienie oskarżonego od ich ponoszenia.